

Naslov:

PALMU I BAJATOVIĆA NA ČELO SRBIJE

30.05.08. pravda

U postizbornoj galami najčutljivije su velike i dominantne stranke. Radikali su najjači i najčutljiviji. Demokrate nisu ni približno pričljivi u odnosu na svoju snagu. DSS takođe. Gotovo da na javnoj i političkoj sceni nema Tome Nikolićam, Borisa Tadića, Velje Ilića i Vojislava Koštunice. Oni koji su uzeli šest sedmina biračkog tela gotovo da ne progovaraju ali su se zato raskokodakali ponajviše oni koji samo slučajem ili igrom sreće uzeše deliće ove preostale sedmine biračkog tela.

Zašto? Zato što sve od njih zavisi. Svi su uzeli slogan Čede Jovanovića: „Od nas zavisi“. I sada blizu četiri miliona glasača gleda na političkoj sceni i u medijima kao glavne junake one koji uzeše sve skupa oko trista hiljada glasova građana Srbije. A oni nikako da se smiluju Srbiji. Principa i uverenja nemaju, jasna politika se ni ne nazire, mogu i ovamo i onamo. Stranačkih organa nemaju jer ih ne sazivaju, ne žure nikud, svakog dana su u centru pažnje, ne znaju na koju će televiziju pre. Na televizijama potpuno nova situacija, naime, svi im se dodvoravaju, svi ih uvažavaju, svi im se umiljavaju, nekom žene nekom muškarcu. Niko ih ne šikanira i ne postavlja neprijatna pitanja. Na provokacije se zagonetno smeškaju, zagonetni kao Sfinga.

Što manji izborni rezultat to veća učestalost pojavljivanja. A, ako je izborna katastrofa u pitanju onda je prisutna puna medijska koncentracija. Najtipičniji primer i dokaz ove pojave jeste Dušan Bajatović, predsednik vojvođanskih socijalista. On u pokrajinskoj skupštini Vojvodine nema ni poslanički klub, socijalista kao odbornika nema u Novom Sadu, Zrenjaninu, Pančevu, Somboru, Čoki, Beloj Crkvi, Adi, Senti, Kuli... ali ga zato ima na svim televizijama sa zagonetnim smeškom koji je krasio Mona Lizinu tetku ili strinu (po njegovom mišljenju) i invencijom i oštromnošću koje su bile svojstvene Stanliju i Oliju, kao i analitičkim sposobnostima i autoritetom koji se mogu sresti samo kod šefova iz svih nastavaka „Polićijske akademije“. Biračko telo oslobodilo ga je gotovo svih obaveza i sada može da se potpuno posveti uređivanju evropske budućnosti Srbije.

Bajatović najčešće govori i najviše voli sebe da vidi kao deo „politićke elite“! Svaka druga rećenica mu je „mi kao deo politićke elite“. Po mnogo čemu Bajatoviću je najbliži Dragan Marković Palma! On je poput njega osvojio od dvadeset do trideset hiljada glasova i sada sa tri poslanika (ako mu ih Dačić da, a ne bi trebao) vedri i oblači u Srbiji. Ovaj jagodinski vitez bez mane i straha ničega se ne stidi i od ničega ne preza u svom pohodu na Evropu. On je prvi Evropejac Srbije, prvi Moravac evroatlantista. Odoleva svim pritiscima. Poznat po tome što je lićno poznao Ludviga van Betovena sada je upoznao i UDBU i DB. Njih odavno, baš kao i Betovena, nema, jer da ih ima on ne bi smeo ni da pisne ni da zucne, ali sada, pošto ih odavno nema, one mu se kao noćna mora priviđaju i kada mu neko ko je radio nekad u MUP-u ili UDBI nazove „dobar dan“ on (možda opomenut ostatkom savesti) prepoza „debejevske metode“ koje se primenjuju na njega.

U primeru ovakve „politićke elite“ najbolje se i očigledno dokazuje poznata teza da se najviše voli ono o čemu se nema pojma: „Iz daleka samo sve ko zvezda sja“. Da je moguće videti kako u njihovom unutrašnjem prikazanju i njihovoj mašti izgleda Evropa!

Nisam, čini mi se, nikada čuo Borisa Tadića niti Vojislava Koštunicu a ni Tomu Nikolića da o sebi govore kao pripadnicima neke politićke elite. Niti su pričali da su žrtve „debejevskih metoda“, a nekako mi se čini da su imali mnogo više povoda da o tome govore. Što bi se oni

trpali u elitu kad osvajaju tri i po milona glasova. Prava elita su oni koji zajedno skupe oko tridesetak hiljada glasova.

Zato sam mišljenja da bi i vladu Srbije trebali da vode oni koji sebe vide kao elitu i evropejce. Blizak mi je zbog toga predlog jednih stranih novina koje izlaze na našem jeziku a koje su bilten „žutih“, da premijer vlade Srbije može biti i iz redova SPS-a. Meni je to nekako i logično, jer nikada u Srbiji i njenoj istoriji nijedna stranka nije bila toliko hvaljena i cenjena kao SPS. I nikada jedna mlada stranka kao što je PUPS Jovana Krkobabića nije tako brzo i u prvom cvetu, takoreći u pvoju, dobila toliko priznanja. Niko tako brzo nije zadobio, ali zasluženno, takav evropejski pečat i svetsku prepoznatljivost kao Jedinstvena Srbija i Dragan Marković Palma. Možda sam malo pristrasan jer ovo doživljam i kao zakasnelo priznanje meni izuzetno dragom Željku Ražnatoviću Arkanu osnivaču i nekadašnjem predsedniku ove stranke.

Mislim da su se svi uslovi stekli da se mandat za sastav vlade Srbije povere Draganu Markoviću Palmi i Dušanu Bajatoviću. Tridesetak ili nešto više hiljada glasača tako bi dobili svoje kopredsednike. A četiri milona i sto hiljada glasača i njihovi predstavnici bili bi u opoziciji. Srbijom bi se tako vladalo u ime statističke greške, a 99 odsto biračkog tela bilo bi u opoziciji. To se nikada i nigde nije dogodilo. Srbija bi na taj način pružila jedinstven doprinos demokratiji, i to u svetskim razmerama.

Jedva prikrivam ponos zbog ovakve originalnosti i invencije. Neću da tvrdim da i ranije u svetu nije bilo ovakvih ideja, ali siguran sam, da one kao svoje nosioce nisu imale ljude kao što su Palma i Bajatović. Da sam na mestu predsednika Tadića ne bih se dvoumio ni časa oko toga kome da poverim mandat, okončam ovu neizvesnost i lepo udesim Srbiju.

Milorad Vučelić